

ברכה זו
לפי שיש

(ב) נ"ב ע"ה

א (א) קמטטין בשמחה. עין במקור אברהם דרוצה לומר
 (ב) שאין שמחין בו כלל, כמו שכתבו התוספות פרק קמא
 דמגלה: (ב) לשמטיט מנה. עד ראש-חדש (ג) אלול, ועל-כל-
 פנים עד אחר תשעה באב: (ג) ובעל-בְּרִית. הִינוּ (ג) אותו
 שחופס התינוק על ברכיו בשעת המילה. אָבֵל המכניס והמוציא
 התינוק [שקורין קוואטע"ר] אינו בכלל זה⁶, ומכל מקום האשה
 המקנטת התינוק נוהגת ללבש בגדי-שבת⁷, שְׁנָה עקר מצותה:
 (ד) וְאָבִי הֵבֵן. (ה) אֵין מְחַלְסִין. וְאֶפְלוּ הַטְּלִית⁸. ולענין
 גלות (ז) אם מתר לבעל-בְּרִית וְכִי הָאִי גִנָּא, עֵין בְּשַׁעֲרֵי-תְשׁוּבָה:
 (ו) כִּי אִם הַפְתַּנְתָּ לְבָד. שְׁאִינוּ לֹכֵשׁ אֶלָּא מִפְּנֵי הַזְּעָה⁹, ומטעם
 זֶה מֵתָר לְהַחְלִיף גַּם הַפְּזֻקְמָאוֹת¹⁰, וְזֶה מֵתָר אֶפְלוּ בְּשִׁבְתָּ שְׁחַל בּוֹ
 תְּשׁוּבָה בְּאֵב. וּבִקְהַל־קֹדֶשׁ וְיִלְנָא נוֹהֲגִין עַל-פִּי הַגְּרָ"א לְלַבֵּשׁ בְּגָדֵי-
 שְׁבִיתָ¹¹, וְיֵשׁ מְשָׁנִים בְּגָד אֶחָד, וְכֵן כָּתֹב רַבִּי יַעֲקֹב עֲמֵרִין בְּשֵׁם אָבִיו
 הַגָּאוֹן, שְׁצָרִיף לְלַבֵּשׁ בְּגָדֵי-שְׁבִיתָ אֶפְלוּ בְּשִׁבְתָּ שְׁחַל בּוֹ תְּשׁוּבָה
 בְּאֵב: (ז) פְּרָכְתָּ. וְהוּא הַדִּין (ח) מִפּוֹת וּמִקְסָאוֹת:

דענין בין השבת והקרי

(א) הוּא אֵין מְחַלְסִין וְאֶפְלוּ הַטְּלִית
 (ב) מִן אֶבְרָהָם וְכַאֲשֶׁר הִזְכִּיר הַגְּרָ"א
 (ג) הוּא אֵין מְחַלְסִין וְאֶפְלוּ הַטְּלִית
 (ד) נ"ב ע"ה
 (ה) קָרָא הַלְכוּת - הַיּוֹן הַלְכוּתִים

(א) הוּא אֵין מְחַלְסִין וְאֶפְלוּ הַטְּלִית

יז (צח) טוב לזהר מלומר (לח) [לח] 'שהחיינו' בין המצרים (צט) על פרי או על מלבוש.

יז (צח) טוב

(ב) נ"ב ע"ה

לזהר מלומר 'שהחיינו'. אף-על-גב דאפלו אכל מברך 'שהחיינו', מכל מקום ימים אלו כיון שהזמן ההוא הוא זמן פרענות¹¹⁶ אין כדאי לומר 'שהחיינו' לזמן הזה¹¹⁸. והגר"א בבאורו חולק על זה וכתב שהוא חמרא יתרא, וכן הט"ז מפקפק בזה, ועל-כן בשבת אין להחמיר בזה¹¹⁹, דכלאו הכי (ט) הרבה אחרונים מסכימין להקל בשבת¹²⁰: (צט) על פרי או על מלבוש. וממילא לא יאכל הפרי

(א) מִן אֶבְרָהָם וְכַאֲשֶׁר הִזְכִּיר הַגְּרָ"א
 [מִן אֶבְרָהָם וְכַאֲשֶׁר הִזְכִּיר הַגְּרָ"א]

והנה לכאור' פלוגתת המג"א והגר"א תלוי בטעמא דאיסור ברכת שהחיינו בין המצרים, שהמג"א הבין שהוא משום שאין לברך שהחיינו לזמן הזה על זמן פורעניות, וכ"מ בספר חסידים (סי' תתמ) וז"ל "יש חסידים שלא היו אוכלים שום פרי חדש בין י"ז בתמוז לט' באב כי אמרו איך נברך שהחיינו וקיימנו לזמן הזה" ע"כ, ומשמע שעיקר הקפידה היא כמ"ש המג"א, שאין לברך על הזמן. אבל דעת הגר"א כדעת מהרי"ל במנהגים (הל' ט' באב סק"ח, ד"ה אמר) וז"ל "אמר מהר"י סג"ל טוב למנוע מלברך זמן על שום פרי חדש כל בין המצרים כדי למעט שמחה" עכ"ל, הרי להדיא דטעם האיסור הוא משום שאין לנהוג שמחה בימי בין המצרים, ולכן השיג הגר"א דהא גם אָבֵל ביום המיתה מותר לברך שהחיינו, ובין המצרים לא חמיר מאבל ביום המיתה.

(ג) הוּא אֵין מְחַלְסִין וְאֶפְלוּ הַטְּלִית

תקנא דינוי שבוע שחל תשעה באב להיות בתוכה, וכו' י"ח סעיפים:

א אמשנכנס אב (א) קמטטין (ב) בשמחה. בוכרי-ישךאל דאית לה דינא בְּהַדֵּי נְכָרִי, (ג) (ב) לשְׁתַּמֵּיט מְנָה, דְּרִיעַ מְזֵלָה: הגה מילה שהיא מראש-חדש עד תשעה באב, נוהגין שהמהול (ג) [ג] (ג) ובעל-בְּרִית

(ד) וְאָבִי הֵבֵן הֵבֵן לֹכֵשׁ בְּגָדֵי-שְׁבִיתָ (מנהגים), אָבֵל בְּלָאוּ הִכִּי אֶסוּר. אֶפְלוּ בְּשִׁבְתָּ שֶׁל 'חֻזוֹן' (ה) אֵין מְחַלְסִין לְלַבֵּשׁ בְּגָדֵי-שְׁבִיתָ, (ו) כִּי אִם (ד) [ד] הַפְתַּנְתָּ לְבָד (מרכיזי ה"ל ט"ב והג"א פ"ד דתענית ואגודה ורוקח). אָבֵל פּוֹרְשִׁין (ו) פְּרָכְתָּ שֶׁל שְׁבִיתָ, אִם לֹא שְׁאַרַע תְּשׁוּבָה בְּאֵב בְּשִׁבְתָּ וְנִדְחָה, שְׁאֵז אֵין פּוֹרְשִׁין פְּרָכְתָּ שֶׁל שְׁבִיתָ. וְיֵשׁ שְׁשׁ לֹא נְשׂוֹאִין בְּשִׁבְתָּ עֲמוּרֵי, (ח) מֵתָר לְלַבֵּשׁ (ו) [ו] (ט) בְּגָדֵי-שְׁבִיתָ (י) בְּשִׁבְתָּ שֶׁל 'חֻזוֹן' (מהרי"ל):

(ה) קָרָא הַלְכוּת - הַיּוֹן

1 וסיפר מו"ר שליט"א שבהיותו לומד בלייקוואוד הורה מרן הגר"א קוטלר זצ"ל להגר"ד שווארצמאן דמותר בט' הימים לקנות מנעלים בשביל ת"ב, ע"כ. והנה יסוד השאלה בזה דהא כתב המחבר סי' תקנא סעי' ז דאסור לתקן בגדים או מנעלים חדשים בשבת זה וכתב הרמ"א דה"ה דאסור לקנותו, וא"כ אולי בכה"ג הוי כן, אך כתב בשו"ת הלכות קטנות (ח"ב סי' קלט ד"ה מאחר) ד"ל דאע"ג דבשו"ע כתבו דאסור לקנות מנעלים חדשים, מנעלי תשעה באב אפשר דמותר ללבושם פעם הראשונה בתשעה באב, דהא כל עצם לבישתו הוא זכר לחורבן, והמחמיר תבא עליו ברכה עכ"ד, ומבואר מדבריו דסברתו מועלת להתיר גם תיקון המנעלים, והובא בכה"ח (סקצ"ו), ועי"ש שהביא שכן כתבו עוד כמה פוסקים, וע' שו"ת אג"מ (או"ח ח"ג סי' פ).